

Daniela Lisá

3. PA

Bezpečnostně právní akademie Plzeň

Další obyčejný den, to jsem si říkala, když ještě za tmy zazvonil budík upozorňující nevábnoú melodií na příchod nového dne. Bylo chladno, což není nijak neobvyklé pro poslední listopadový týden. Poslední úpravy před zrcadlem a hurá na vlak. Užasle zírám do ranního ticha, vše bylo pokryto sněhovou pokrývkou. Krása vystřídala paniku, jak co nejrychleji osvobodit auta od sněhové čepice a stihnout vlak! Ač náš starý mercedes dostal předčasně k Ježíšku novou baterku, nenastartoval. On to zase tak obyčejný den nebude, zachytila jsem v mysli.

S radostí malého dítěte zanechávající stopy za sebou na plzeňském chodníku se blížím ke škole. Bylo nás víc, co ráno měli překážky v dopravě, a tak se sluchátky v uších a pokyvujícími hlavami chápeme vzájemnou spoluúčasť ranního zpoždění.

Ve škole se ještě nezačalo učit? Nebo je už první přestávka? Ve třídách studenti v malých hloučcích nezvykle diskutují. Nepřišli učitelé! Asi také zapadli! Ale všichni? Logiku to postrádá jen v tom, že mnoho z nich je plzeňských. Některým to přišlo zábavné, jiní nadávali na zbytečnost své snahy dostat se do školy. Teď je bez učitelů! Ptal jste se někdo v ředitelně? Paní sekretářka marně kroutila hlavou. Dožadovala se sama vysvětlení. „No tak se sami podívejte, rozpitá kafička, kabáty na věšácích, přes vrátnici prošli a nikde nejsou!” Začala pátrací akce. Třeba to je zkouška naší loajality. Přece jen naše škola nese v názvu slovo bezpečí, což by mohlo být zárukou, že aspoň my jsme v bezpečí na akademické půdě? Půda! To byl ten neprozkoumaný prostor naší alma mater. Kromě holubího trusu, starých trámů s červotočem a blikajícího centrálního wifi routeru, nic.

Vrátili jsme se do společných prostorů. Z učitelských kabinetů, kam jsme si se svolením nikoho dovolili nahlédnout zářily jen obrazovky počítačů. Na všech se levotočivě kroutila do ztracena růžová spirála! „Tak zmáčkni klávesnici,” zavýskal do šrumce hlasů dívčí panovačný tón. „Zkusím enter,” řekla třetáčka od vedle. A byla pryč! Ne fyzicky. Jen její stav vědomí se změnil. Zorničky očí se rozšířily a ona klidným hlasem promluvila do rozpačitého ticha. „O naše učitele je dobře postaráno! Dostávají lekci BLU”” Lekci BLU. Modrou? Ano modré světlo má zvláštní účinky, ale proč oni a teď? „Vše poznáte, když se přestanete ptát. Jděte domů. Přemýšlejte o sobě a vašem životě!”

Jako na povel jsme se všichni rozešli. Někdo s radostnou vidinou dvou dnů volna, ale většina s plnou hlavou myšlenek a neobjasněných otázek. Po nedočkavém návratu do školy nám školním rozhlasem přišel pokyn, abychom si všichni zapli mobilní telefony. Telefony vyhledaly neznámou frekvenci a na displeji se objevila tatáž růžová spirála, jako na počítačích učitelů. A bylo to tady! Učitelé hrající si na dětském hřišti.

Pan ředitel na jednokolce uhání před paní zástupkyní, která nechce, aby jí narážel do kočárku s panenkami. Na houpačce se vznáší paní učitelka na češtinu s hlavou zakloněnou, snící o princí z pohádky nebo prokletých básnících. Na píškovišti se snaží marně přepočítat bábovky naše „matikářka“, leč její snahu boří mladší kolega nepodporující důchodovou reformu. Jásot a šťastné výkřiky se vznášejí celým prostorem. Škádlení z dálky pozoruje učitelka psychologie, která by už také chtěla prožít nějakou romantiku z dob Karla Hynka Máchy. Zákony přitažlivosti a odstředivé síly zkoumají na kolotoči další učitelé. Poslední bábovičku zašlápla slečna tělocvikářka skokem dalekým. Radost je cítit i přes naše displeje mobilů.

Co se s nimi stalo? Vrátili se do dětských bezstarostných let, kde každý je sám sebou. Potřebovali si to připomenout, že i oni byli dětmi s jiným pohledem na svět. Lekce BLU jim měla ukázat, že být člověkem je to nejdůležitější. V pátek již před námi stáli stejní učitelé, ale přesto jiní. Šťastnější, uvědomující si, že nadřazený není nadřazený. A že důležitá je výchova k lidství. My jsme Generace sněhových vloček. Kdyby na nás byli zlí, mohli bychom roztát.

A co je zkratka BLU? To si rozkódujte sami!